

РЕШЕНИЕ

№ 1516

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10169** по описа за **2022** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), чрез процесуален представител сл. юрисконсулт Ц. срещу Решение от 05.09.2022 г., постановено по НАХД № 5928/2022 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 13 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № НП-57/04.03.2022 г., издадено от Председателя на КПКОНПИ.

С оспореното НП на В. Г. В., на основание чл. 173, ал. 1 и чл. 177, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 600 лева, за извършено нарушение по чл.38, ал.1, т. 4, във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ .

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на съдебното решение. Според касатора СРС неправилно е приложил разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, като е приел, че липсата на вредни последици, настъпили от извършването на формално нарушение, е основание същото да се прецени като маловажно. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС, по съображения, подробно изложени в касационната жалба, и

атакуваното НП да бъде потвърдено.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, чрез юрк. Ц. поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде отменено като незаконосъобразно, в противоречие с материалния закон. Претендира присъждане юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, не се явява, не се представлява. В депозиран от 30.01.2023г. писмен отговор оспорва касационната жалба. Счита, че СРС правилно е приел, че в случая намира приложение разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, тъй като обществените отношения, предмет на закрила със закона, не само не са увредени, но и не са застрашени по никакъв начин. Моли решението да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира подадената жалба за основателна и доказана, като предлага решението на СРС да бъде отменено като неправилно.

Административен Съд С. – град, XX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. След обсъждането им, е приел, че В. Г. В. към 2020г. е заемал длъжността заместник-кмет на район „Източен“, [община]. На 06.07.2020г. същият бил освободен от длъжността заместник-кмет. На дата 27.07.2020г. В. подал декларация за имущество и интереси по чл.38, ал.1, т.3 от ЗПКОНПИ при освобождаване от длъжност. След неговото освобождаване от цитираната длъжност В. започнал дейност като главен инспектор „Чистота“ в район „Източен“, [община], като е подал декларация за имущество и интереси пред работодателя си. До 27.08.2021г. В. Г. В. не е подал пред КПКОНПИ декларация за имущество и интереси по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ. На 12.10.2021г. била извършена проверка в дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ на получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по ЗПКОНПИ да подават декларация за имущество и интереси по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ в едномесечен срок от изтичане на една година след подаване на декларацията по чл.38, ал.1, т.3 от с.з. било установено, че В. Г. В. не бил подал в законоустановения срок декларация за имущество и интереси. Бил съставен АУАН №ПР-589 от 04.11.2021г. от старши инспектор в дирекция „Публичен регистър“ в КПКОНПИ Р. К. срещу В. за извършено нарушение по чл.38, ал.1, т.4 вр. чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ. Последният бил съставен в отсъствие на нарушителя съгласно чл.40, ал.2 от ЗАНН, връчен на В. на 13.01.2022г, който е направил възражения по акта, че не бил запознат от необходимостта да се подаде втора декларация. На 28.02.2022г. в КПКОНПИ постъпила декларация за имущество и интереси от В.. На 04.03.2022г. Въз основа на АУАН на 04.03.2022г. Председателят на КПКОНПИ издал НП №НП-57/04.03.2022г., с което на В. Г. В. – задължено лице по чл.6, ал.1, т.32 от ЗПКОНПИ за нарушение на чл.38, ал.1, т.4 вр. чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ на осн. чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ, извършено на 28.08.2021г. било наложено административно наказание глоба в размер на 1 600лв., като е приел, че не са налице

основания за квалификация на случая като маловажен и съответно прилагане на чл.28 от ЗАНН.

От правна страна съдът е приел, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, но е счел, че нарушението представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН, поради което е отменил НП и в условията на чл.63, ал.4 от ЗАНН /изм.ДВ бр.109 от 2020г./ е предупредил В., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Административен Съд С. – град, ХХ касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Касаторът е бил уведомен за решението на съда на 26.09.2022 г, Жалбата е подадена чрез Софийски районен съд на 10.10.2022 г. /вх. 212690/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства, които се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Безспорно е установено, че В. е нарушил разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ. Разпоредбата на чл.38, ал.1 от ЗПКОНПИ урежда императивно задължение за задължените по чл.6 лица за подаване на декларации за имущество и интереси в следните случаи:

1. в едномесечен срок от заемането на висшата публична длъжност;
2. ежегодно до 15 май - за предходната календарна година;
3. в едномесечен срок от освобождаване на длъжността;
4. в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по т. 3.

В. Г. В. е подал в срок финална декларация по чл.38, ал.1, т.3 от ЗПКОНПИ с Вх.№Ф697/27.07.20г, с оглед прекратяване на освобождаването му от длъжността, считано от 06.07.20г. Съобразно вменената за нарушена разпоредба на чл.38, ал.1, т.4 ЗПКОНПИ декларация е следвало да бъде подадена и в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по т. 3 – т.е. в срок до 27.08.2021 г. Не се оспорва от наказаното лице, че такава декларация не е подадена в срок.

Данните от преписката сочат, че наказаното лице е подало декларация по чл.38, ал.1, т.4 ЗПКОНПИ на 28.02.2022г.

Настоящият съдебен състав приема, че независимо, че административното нарушение, за извършването на което е издадено наказателно постановление, е формално по своя характер и за съставомерността му не е необходимо настъпване на вредни последици, случаят е маловажен. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени

отношения, липсата или незначителността на причините в резултат на деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които то е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. Подаването на декларация по ЗПКОНПИ от лица, заемащи висши публични длъжности, има за цел да съдейства за ефективно противодействие на корупцията, да гарантира, че тези лица изпълняват правомощията или задълженията си честно и почтено при спазване на Конституцията и законите и да предотврати възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него. В процесния случай правилно въззивният съд е приел, че налагането на административно наказание „глоба“ по чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ дори в минимален размер не отговаря на заложените в чл.12 от ЗАНН цели. За да достигне до този извод съдът правилно е приел, че не се установява, а така също и не се твърди, че ответникът по касация е целял да осуети постигането на прогласените цели на закона или че е укривал подлежащи на деклариране обстоятелства – той е декларирал изискуемите данни за имущество и интереси с близо шест месечно закъснение, но преди да бъде издадено НП. Като смекчаващо обстоятелство следва да се отбележи, че В. междувременно е декларирал имущество и интересите си с оглед на заемана от него длъжност в друго качество пред работодателя си. Предвид характера на нарушението, формата на вина, и обстоятелството, че е извършено за първи път и липсата на укриване на подлежащи на деклариране обстоятелства, степента на обществената му опасност правилно е определена от въззивния съд за по-ниска от тази на типичните случаи на нарушения от този вид. В случая предпоставките на чл.28, б.“а“ от ЗАНН са били налице, наказващият орган не ги е приложил и на това основание правилно е отменено наказателното постановление от въззивния съд. Съгласно ТР №1 от 12.12.2007г. по тълк.н.д. №1/2005г. ОСНК – ВКС, когато съдът констатира, че предпоставките на чл.28, б.“а“ са налице, но административнонаказващият орган не ги е приложил, това е основание за отмяна на НП, като в този случай преценката на съда е преценка за законосъобразност. Като е достигнал до извод, че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН, въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

Доводите на касатора, че чл.28 ЗАНН не следва да се прилага, поради значимостта на задълженията ,предвидени в закона, са несъстоятелни. Законодателят не е предвидил ограничение за приложението на института на маловажния случай и чл.28 ЗАНН следва да се прилага всякога, когато са налице предпоставките за това, какъвто е в процесния казус.

Настоящият състав намира, че неправилно въззивния съд е приложил разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗАНН в редакцията, която е в сила от 23.12.2021 г., която задължава съдът, в случай че отмени наказателното постановление поради маловажност, с решението се предупреждава нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Макар и да се касае за правомощие на съда, по същество с тази норма са предвидени материалноправни последици за нарушителя. Предупреждението препятства възможността за повторна отмяна на

постановлението за същото нарушение, поради маловажност на случая за определен срок във времето, което безспорно означава, че се засяга правния статус на лицето. Изложеното беше съобразено от настоящата инстанция, както и разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, която предвижда императивно, че ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, следва да се прилага онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. В тази връзка и константната съдебна практика приема, че по-благоприятен закон е този, който предвижда за нарушителя по-леки административнонаказателни последици. Затова и в обсъждания тук случай, по-благоприятен закон е този преди промяната с ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г., тъй като към нарушителя няма да бъде отправено предупреждение, което при всички случаи ще има негативен ефект в правната му сфера.

По изложените съображения, настоящият касационен състав, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение, с което е отменено Наказателно постановление №НП-57 от 04.03.2022г. на председателя на КПКОНПИ, е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Ръководен от гореизложеното на осн. чл.221, ал.2 от АПК вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд София-град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 05.09.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13 – ти състав по н.а.х.д. № 5298/2022 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.